

Chương 150: Thám Hiểm Darklands (1) - Đặt Chân Đến Darklands

(Số từ: 3862)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:47 PM 12/05/2023

“Chúng tôi muốn sử dụng Cổng.”

“Vui lòng rút vé chờ và—”

“Nhìn này.”

“!”

Không có nơi nào trong lãnh thổ của con người mà việc chào hàng tên của Hoàng gia sẽ không hiệu quả, vì toàn bộ lãnh thổ của con người là một phần của Đế quốc.

Ngay sau khi họ xác nhận tính xác thực của gia huy, họ cho chúng tôi sử dụng Cánh cổng ngay lập tức mà không hỏi bất kỳ câu hỏi nào.

Có vẻ như họ cũng muốn miễn phí cho chúng tôi, nhưng tôi nhất quyết trả tiền vì nó có thể sẽ gây ra một số vấn đề trong tương lai. Được ưu tiên cao nhất trong việc sử dụng Cổng dường như là một lợi thế không công bằng, nhưng nếu chúng tôi cũng được miễn trả tiền, điều đó sẽ đến tai ai đó.

“...Tôi nghĩ những gì cậu đang làm là xấu.”

Tôi lắc đầu trước những lời của Ellen.

“Tớ được yêu cầu sử dụng cái này trong các tình huống khẩn cấp, vậy thì có vấn đề gì với việc sử dụng nó bây giờ?”

Nếu bạn hỏi tôi, tình hình rõ ràng là một trường hợp khẩn cấp.

Kế hoạch phiêu lưu của chúng tôi sắp đổ bể, và cô ấy không nghĩ đó không phải là trường hợp khẩn cấp sao?

Không, không phải Charlotte thực sự trao Huy hiệu cho tôi vì cô ấy biết một sự kiện như vậy sẽ xảy ra sao? Không phải cô ấy đã nghĩ hơi xa rồi sao? Charlotte có biết mọi thứ không?

“...Tinh thần chiến thắng không phải sao?”

“...Tại sao cậu lại nói điều đó ngay bây giờ? Và điều này không liên quan gì đến tâm lý chiến thắng hay bất cứ điều gì.”

‘Tài năng của cậu... đã ở cấp độ đó, huh?’

Tôi cá đó là những gì cô ấy đang nghĩ!

Và tên tài năng của tôi không phải là tinh thần chiến thắng, mà là [Tự đề xuất]!

“Vậy thì chúng ta có thể đợi hai ngày.”

“...KHÔNG.”

Rốt cuộc, cô ấy là một đứa trẻ ngoan, nhưng cô ấy cũng thiếu kiên nhẫn.

Ellen và tôi đã có thể đến Tiên đồn Exian chỉ trong một ngày, bỏ qua mọi hàng đợi xếp hàng trước

Cổng tiếp theo mà chúng tôi phải đi qua bằng thẻ nhanh có tên là Huy hiệu của Hoàng gia.

* * *

Tiền đồn Exian là căn cứ đầu tiên của con người được xây dựng ở Darklands.

Chiến dịch Chiến Tranh Nhân Ma của họ bắt đầu từ nơi đó, và họ cũng quay trở lại Đế quốc qua cùng một Cánh cổng.

Đó là điểm khởi đầu cũng như lối thoát của họ.

Đó là tiền đồn Exian.

[Nhiệm vụ xuất hiện – Adventures in the Darklands]

[Mô tả: Hoàn thành cuộc phiêu lưu của bạn ở Darklands một cách an toàn.]

[Phần thưởng: Phần thưởng có thể khác nhau tùy thuộc vào hiệu suất của bạn. Random trong một số kết quả; đừng chỉ bám lấy người khác.]

Và tôi thậm chí còn được giao một nhiệm vụ.

Tuy nhiên, nó không cho tôi biết tôi sẽ nhận được phần thưởng gì; nó chỉ nói với tôi để đạt được một số kết quả. ‘Bám vào’? Tên đó nghĩ tôi đến đó để làm gì?

Rõ ràng nó đã nói như vậy bởi vì hắn nghĩ rằng tôi sẽ chỉ bám lấy ai đó và dễ dàng nhận được một số phần thưởng sau khi tôi trở về.

Hắn sẽ cho tôi cái gì?! Hắn có thể chỉ cho tôi một điểm thành tích duy nhất sau khi đánh giá hiệu suất của tôi. Tôi đã thực sự lo lắng điều đó sẽ thực sự xảy ra!

Dù sao đi nữa, tôi quyết định rằng tôi không nên lo lắng về nó vào lúc này—tôi sẽ thua ngay khi tôi quan tâm đến những gì hắn đã làm.

“Ở đây cũng không khác mấy.”

“Cậu có nghĩ rằng bầu trời sẽ tối tăm và đáng sợ chỉ vì chúng ta đang ở Darklands không?”

Bầu trời tối xung quanh nơi từng là Lâu đài của Ma vương, nhưng nơi chúng tôi ở không khác nhiều so với Đế quốc. Mặc dù nơi này có thể được gọi là khá căn cứ, ngay cả trong thời cai trị của Ma Vương, tôi khá chắc chắn rằng bầu trời chỉ u ám vào ngày hôm đó.

“Đây không phải nên được gọi là một thành phố hơn là một căn cứ sao?”

"Cậu nói đúng."

Từ 'thành phố' có vẻ thích hợp hơn là căn cứ vì quân đội đã gần như rút lui hoàn toàn, chỉ còn lại một số ít. Địa điểm này, từng là một căn cứ quân sự lớn, là điểm nóng mới cho các mạo hiểm giả.

Những tòa nhà xung quanh có vẻ không khác mấy so với những tòa nhà ở những thành phố mà chúng tôi đã đi qua.

Tuy nhiên, mọi người dường như khác nhau.

Trong khi lính canh và binh lính mặc trang bị thống nhất, những người ở đó được trang bị nhiều loại trang bị khác nhau.

Vì hầu hết những người ở đó là những mạo hiểm giả, họ khác với những người lính ở chỗ họ được trang bị áo giáp nhẹ hơn là áo giáp nặng.

Đó là một loại thành phố hoàn toàn khác, chỉ có một số ít dân thường và một số lượng lớn những kẻ lang thang đến và đi.

Thành phố có thể được gọi là Thành phố của những mạo hiểm giả.

"Hãy đến Hội mạo hiểm giả."

"Vâng."

Chiến Tranh Nhân Ma đã kết thúc vào đầu năm, và chỉ nửa năm trôi qua kể từ khi nó kết thúc. Do đó, việc khám phá Darklands chỉ mới bắt đầu và quá trình tiên phong chưa tiến triển nhiều, vì vậy không thể tiến xa hơn.

Các mạo hiểm giả chỉ đồ xô đến, nhằm mục đích làm giàu nhanh chóng, vì việc khám phá Darklands vẫn còn ở giai đoạn sơ khai.

Đó là lý do tại sao cả những mạo hiểm giả kỳ cựu và những người mới sắp trở thành mạo hiểm giả đều đổ xô đến Tiền đồn Exian.

Vì có rất nhiều mạo hiểm giả lang thang đổ về, nên việc kinh doanh nhà trọ, cung cấp chỗ ở cho họ, phát triển là điều đương nhiên. Các thương nhân bán trang bị và vật tư đổ về nơi đó cũng như các doanh nghiệp giải trí cho những mạo hiểm giả giàu có.

...Các thế lực đen tối lên kế hoạch ngấu nghiến số tiền nhanh chóng đó cũng tăng lên từng ngày. Sẽ có những nhà đánh bạc cũng như nhiều tên trộm. Nhìn thấy số lượng người đến và đi và vô số tòa nhà mới được xây dựng mỗi ngày cho thấy rõ rằng sự mở rộng nhanh chóng của thành phố là rất lớn.

Vì vậy, việc những người muốn trở thành mạo hiểm giả đến thăm chi nhánh của Hội mạo hiểm giả ở nơi đó là điều đương nhiên.

Một người không cần bất kỳ bằng cấp nào hoặc phải đáp ứng bất kỳ loại yêu cầu nào để trở thành một mạo hiểm giả.

Bất cứ ai cũng có thể trở thành một mạo hiểm giả. Tuy nhiên, họ có một hệ thống chấm điểm, trong đó một người sẽ bắt đầu ở hạng thấp nhất, Rank F, và cải thiện nó thông qua thành tích của họ.

Đương nhiên, các cuộc phiêu lưu Rank F không thể nhận được bất kỳ sự hỗ trợ nào từ Hiệp hội.

Ở cấp độ đó, giấy phép của mạo hiểm giả không cấp cho một người quyền cũng như không chứng minh trình độ của một người, vì vậy chỉ cần đưa nó ra là được. Hội mạo hiểm giả dường như không tích cực quản lý các mạo hiểm giả và có lẽ họ không nên làm vậy.

Nhân tiện, khi lần đầu tiên đến thăm Thủ đô, tôi đã tự hỏi những mạo hiểm giả thực sự đang làm gì để kiếm sống, và ở đó, chính tôi cũng sắp trở thành một người như vậy.

Chà, tôi thực sự không biết nên mong đợi điều gì ở thế giới này.

Thủ tục xin giấy phép khá đơn giản. Không phải đợi lâu, chúng tôi đã có được giấy phép mạo hiểm giả dưới dạng một thứ giống như thẻ căn cước.

Cả tôi và Ellen khi đó đều là Rank F.

“ ... ”

Ellen đứng ngây ra trước quầy đông đúc của Hội mạo hiểm giả. Mặc dù công việc của chúng tôi ở đằng kia, nhưng cô ấy không rời khỏi nơi cô ấy đứng một bước.

Tôi đã có một ý tưởng về lý do tại sao cô ấy làm điều đó.

Ở cuối tầm nhìn của Ellen, có một số bức tranh đang treo—những bức tranh khổng lồ treo cao phía trên quầy.

Tên được viết bên dưới chúng:

[Hội mạo hiểm giả – Hall of Fame]

[Ragdna Olfi]

[Shaden]

[Ragan Artorius]

[Müller]

[Sezaria]

Có hình ảnh của năm người. Bức ảnh ở giữa là Ragan Artorius.

Đó là nhóm bao gồm 5 Anh hùng đã đánh bại Ma Vương.

Họ cũng là những mạo hiểm giả.

Họ thậm chí đã đạt đến Rank SS.

Sau Chiến Tranh Nhân Ma, Hội mạo hiểm giả đã nâng thứ hạng của họ lên mức huyền thoại như

vậy. Thứ hạng cao đó thậm chí không tồn tại lúc đầu.

Là những mạo hiểm giả vĩ đại nhất trong lịch sử, tất cả bọn họ đều trở thành những thứ giống như hình mẫu Anh hùng.

Ellen đang nhìn chăm chăm vào anh trai mình, người đã trở thành một huyền thoại, được đặt giữa những bức tranh khác.

Cô ấy đang nghĩ gì vậy, tôi tự hỏi.

Ít nhất thì cô ấy cũng không có vẻ gì là tự hào về anh ấy.

* * *

Chúng tôi không cần phải tăng thứ hạng mạo hiểm giả của mình. Chúng tôi sẽ chỉ làm việc như những mạo hiểm giả trong một tháng khi đi nghỉ.

Việc đăng ký của chúng tôi với Hội mạo hiểm giả chỉ là một vấn đề hình thức; tuy nhiên, chắc chắn sẽ rất tuyệt nếu chúng tôi có thể kiếm được một số tiền.

Vì vậy, thay vì nhận bất kỳ yêu cầu nào, chúng tôi sẽ khám phá khu vực và báo cáo mọi thứ với bang hội để được trả tiền khi chúng tôi tìm thấy bất kỳ điều gì đặc biệt.

Tất nhiên, nếu có bất kỳ yêu cầu tốt nào, chúng tôi cũng sẽ cố gắng đáp ứng.

Tôi không biết Ellen cảm thấy thế nào khi về cùng vạch xuất phát với anh trai mình.

“Chúng ta sẽ phải đi xe ngựa để đến St. Point.”

"Vâng."

Không có xe điện hay tàu hỏa ở đó, vì đó không phải là Thủ đô. Kể từ đó, chúng ta sẽ phải dựa vào các phương tiện vận chuyển thô sơ như xe ngựa.

Chúng tôi lên đường đến St. Point, nơi tôi sẽ giả vờ tình cờ gặp Eleris và sau đó mời cô ấy tham gia Party. Sau đó, chúng tôi có thể nhận yêu cầu từ Chi nhánh Công hội Mạo hiểm giả ở đó hoặc đi lang thang tùy thích.

Ellen và tôi đi đến một bến xe ngựa gần đó.

Có vô số toa xe xếp hàng khắp nơi xung quanh nhà ga.

“Chúng tôi muốn đến St. Point.”

“À, nhảy lên đi. Giá là hai đồng bạc một người.”

Ellen trả bốn đồng bạc trước khi cả hai chúng tôi lên xe ngựa.

“Chỉ còn một người nữa thôi, và chúng ta sẽ khởi hành!”

Không có thời gian khởi hành cố định, vì vậy có vẻ như họ sẽ rời đi ngay khi cỗ xe đầy chỗ. Có năm người trong toa ngoại trừ Ellen và tôi.

Tất cả họ dường như nhìn chăm chăm vào Ellen.

“Ooh, cô bé, ở tuổi của cô, cô đã là một mạo hiểm giả rồi sao?”

“...?”

Ellen nghiêng đầu trước câu hỏi đột ngột.

“Cô có đủ khỏe để cầm kiếm không?”

“Còn nữa, cô trông giống như một quý tộc. Cô sẽ bị thương đây biết không?”

“Này, có lẽ đứa trẻ kia mạnh mẽ hay gì đó! Anh ấy có phải là người hộ tống của cô ấy không?”

-Hahahahaha!

Tôi không biết liệu những người trong xe ngựa có biết nhau hay không, nhưng có vẻ khá lạ đối với họ khi tìm thấy những đứa trẻ ở một nơi thường chỉ có những mạo hiểm giả tụ tập.

Có vẻ như họ nghĩ cô ấy là một cô gái quý tộc đang cố đóng vai một mạo hiểm giả và tôi là người hộ tống cô ấy.

Nếu bạn hỏi tôi, nó phải là cách khác. Nhưng những tên khốn đó? Không phải họ còn táo tợn hơn tôi sao?

Nếu có chuyện gì xảy ra, liệu cô ấy có thực sự bảo vệ tôi không?

“Hãy cẩn thận, hai nhóc. Đây không phải là một nơi tốt.”

*Ấn ấn

Người đàn ông có vẻ ngoài ba mươi ngồi cạnh tôi vỗ vai tôi với đôi bàn tay như cái nôi. Tôi không biết anh chàng đó là một cựu chiến binh hay gì đó, nhưng tôi cảm thấy hơi buồn.

Chắc chắn, chỉ cần nhìn vào vẻ ngoài của chúng tôi, người ta sẽ nghĩ chúng tôi là những người trẻ tuổi; đúng, chúng tôi thực sự là những người trẻ tuổi.

Vì những lời của Charlotte rằng tôi có thể gây thêm rắc rối cho Ellen nếu tôi nổi giận, tôi đã lên kế hoạch chịu đựng hành vi thô lỗ của họ ở một mức độ nào đó.

Tôi thậm chí không muốn bắt đầu một cuộc chiến vô ích.

Chúng tôi không còn ở Temple nữa. Tôi và Ellen đang cầm kiếm, và họ cũng vậy.

Đó sẽ là một cuộc chiến bằng kiếm, không phải nắm đấm.

“Phù.”

Chẳng mấy chốc, hành khách cuối cùng đã lên xe ngựa.

Đó là một chàng trai trẻ với mái tóc màu xanh đậm. Anh ta bằng cách nào đó đã tạo ra một ấn tượng âm đậm.

Các mạo hiểm giả dường như không quen biết nhau lắm, nhưng họ đã chào nhau một cách ngắn gọn.

-Được rồi, chúng ta xuất phát!

Người đánh xe thúc ngựa đi, và ngay sau đó cỗ xe bắt đầu di chuyển trong khi kêu lạch cạch.

Vì tôi đã quen với các đoàn tàu mana, tiếng lạch cạch của cỗ xe hoàn toàn xa lạ với tôi.

Ellen đang ngồi đối diện với tôi, và hành khách cuối cùng, chàng trai trẻ, ngồi bên cạnh tôi.

"Ôi, thật bất ngờ khi gặp những người thậm chí còn trẻ hơn mình. Rất vui được gặp anh."

"Ồ rất vui."

Anh cười có phần buồn và chìa tay về phía tôi, tôi không nỡ từ chối nên bắt tay.

"Tôi là Dara Austin. Và anh là?"

"Tôi là Reinhardt."

"Anh bao nhiêu tuổi?"

"Tôi 17."

Người con trai bên cạnh tôi tiếp tục trò chuyện. Anh ấy chắc chắn rất phiền phức.

Tuy nhiên, tôi không thể bảo anh ta im lặng vì anh ta dường như không có ác ý với tôi, mỉm cười với tôi như vậy.

Tôi không biết phải mất bao lâu để đến St. Point, vì vậy tôi không muốn gây ra bất kỳ xung đột nào với người bên cạnh mình.

Austin nói rằng anh ấy tròn 20 tuổi vào năm nay. Anh ấy làm bầm rằng anh ấy nghĩ rằng anh ấy bắt đầu ở độ tuổi khá trẻ nhưng ngạc nhiên là có những người thậm chí còn trẻ hơn anh ấy, như Ellen và tôi, xung quanh.

“Hai người đang ở trong một Party à?”

“Đúng vậy.”

Khi tôi nói với anh ấy rằng tôi và Ellen là một đội, Austin chậm rãi gật đầu.

“Vậy thì anh có muốn tham gia nhóm của chúng tôi không? Những người khác đang đợi tôi ở St Point. Sẽ an toàn hơn nếu chúng ta đi cùng nhau... Ngoài ra còn có một nhà thám hiểm Rank B trong nhóm. Anh ấy là một cựu chiến binh, vì vậy nếu hai người đi theo anh ấy, cả hai sẽ an toàn. Tôi vẫn là Rank F.”

Austin nói rằng nó sẽ giúp tôi xây dựng sự nghiệp của mình.

“Chúng tôi ổn.”

Tuy nhiên, Ellen đã thẳng thừng từ chối, như thể cô không muốn nghe thêm bất cứ điều gì về nó. Sự từ chối gay gắt khiến Austin cảm thấy hơi xấu hổ nên anh gãi đầu.

“VẬY ĐÓ.”

“À, TỐT. ĐƯỢC THÔI...”

“NÀY ANH BẠN, KHÔNG PHẢI QUÁ RÕ RÀNG LÀ ANH ĐANG TÁN TÌNH Ở ĐÂY SAO?”

“ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ Ý CỦA TÔI...”

Những người đàn ông xung quanh chúng tôi chế nhạo anh ta, khiến mặt Austin đỏ bừng. Rõ ràng anh ấy quan tâm đến Ellen.

Không chỉ Austin, mà ông già vố vai tôi cũng nói rất nhiều, mặc dù một số câu chuyện của ông thực sự hữu ích.

“Phần phía bắc của Exian vẫn khó đến như vậy sao?”

“À ĐÚNG. Sau cùng thì chẳng có ai quay lại từ đó cả.”

“KHÔNG CHẮC CHẴN LÝ DO TẠI SAO. MỘT SỐ NGƯỜI NÓI RẰNG CÓ MỘT ĐÀN ORC QUANH ĐÓ; NHỮNG NGƯỜI KHÁC NÓI ĐÓ LÀ MỘT BẦY GOBLIN.”

“LẦN TRƯỚC KHÔNG PHẢI CÓ HƠN 50 NGƯỜI ĐẾN ĐÓ SAO?”

“HỌ ĐỀU MẤT TÍCH.”

“CHÀ... DÙ NÓ LÀ GÌ ĐI NỮA THÌ NÓ PHẢI LÀ THỨ GÌ ĐÓ THỰC SỰ MẠNH.”

Nơi nguy hiểm nhất xung quanh đó là khu vực đó, phần phía bắc của Tiền đồn Exian mà họ đang nói đến.

St. Point tương đối an toàn, vì đây là một trong những căn cứ mà Lực lượng Đồng minh xây dựng ở phía đông. Hầu hết các mao hiểm giả hướng đến phần phía bắc không bao giờ quay trở lại.

“Còn phía nam thì sao?”

“Họ nói rằng nó hoàn toàn bị bao phủ bởi một khu rừng. Không có gì khác.”

“Tôi đã ở đó hơn hai tuần và tôi không tìm thấy gì ngoài cây cối. Ở đó chẳng khác gì sa mạc cả.”

“Có tin đồn rằng nó thực sự không phải là một khu rừng, mà là một cái gì đó giống như một kết giới. Có thể là một mê cung.”

“Tại sao lại có kết giới ở một nơi như vậy?”

“Tôi không biết.”

“Không phải đâu. Có vẻ như nơi này đã từng là lăng mộ của một con rồng, nhưng vùng đất này đã bị nguyên rửa...”

Tôi muốn biết sự thật về nơi đó, nhưng có quá nhiều tin đồn vô ích trôi nổi.

Tôi cảm thấy như một nhiệm vụ thực sự có thể xuất hiện, nhưng không có gì như vậy xảy ra.

Nếu có quá nhiều tin đồn, người ta sẽ không bao giờ tìm ra sự thật.

Các xe rời Tiền đồn đi theo con đường mà Lực lượng Đồng minh đã đi. Cảnh quan xung quanh không đặc biệt khác biệt hay bất cứ điều gì.

“Không lạ sao khi họ gọi nó là Darklands, mặc dù ở đây không đặc biệt tối?”

Austin lơ đãng lăm bằm khi nhìn ra ngoài, ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài xe ngựa.

Không ngoa khi nói rằng nơi này trông không khác nhiều so với Nhân giới. Nói đúng hơn, khung cảnh rộng lớn trải ra trước mắt chúng tôi trông đẹp hơn nhiều.

Và người ta gọi nơi đó là Darklands.

"Đúng vậy."

Không phải tôi trả lời anh ta, mà là Ellen.

Austin có vẻ hơi ngạc nhiên khi Ellen thực sự trả lời anh ta.

*Rầm, rầm, rầm.

Cỗ xe chuyển động chậm chạp. Cảm giác nó đang đưa qua lại như vậy làm tôi nhớ lại vài kỷ niệm xưa.

Nó...

Cảm giác như đang cưỡi trên chiếc Deuce rưỡi trong quân đội.

Điều đó hơi khó chịu, nhưng bằng cách nào đó tôi cảm thấy mình có thể ngủ rất ngon trong đó.

“Reinhardt.”

Ngay khi tôi chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, Ellen gọi tôi bằng giọng nhẹ nhàng nhất.

“...?”

Ngay khi tôi nhìn vào Ellen, tôi thực sự không thể giải thích nó là gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được điều gì đó.

Cô ấy có vẻ bình tĩnh hơn bình thường.

Một cái nhìn kiên quyết.

Tôi có thể biết cô ấy đang nghĩ gì ở một mức độ nào đó chỉ bằng cách nhìn vào mắt cô ấy vào thời điểm đó.

*Rầm...Rầm...

Cỗ xe ngày càng chậm lại.

Không có lý do gì để nó chậm lại, nhưng nó đã chậm lại.

Cảnh giác.

Đó là điều mà Ellen đang cố nói với tôi bằng ánh mắt của cô ấy.

Cảnh quan xung quanh đã thay đổi—có một số cây mọc xung quanh một con đường rộng.

Có vẻ như chúng tôi đang hướng tới một nơi dân cư thưa thớt.

Tôi có thể thấy các mạo hiểm giả bên trong xe ngựa giả vờ bình tĩnh, thậm chí không cầm vũ khí trong tay.

Họ đang nhìn chúng tôi trong khi giả vờ không nhìn.

Như thể họ đang chờ đợi thời điểm thích hợp.

Xem ra cho người dân.

Khoảnh khắc đó cuối cùng đã đến.

Có phải họ thực sự đang theo dõi chúng tôi khi họ đang giả vờ nói về những điều tầm thường?

Tôi nổi da gà khắp người.

*Rầm!

“Kurg!”

Khoảnh khắc tiếp theo, tôi có thể thấy Ellen đâm chuôi kiếm của mình một cách không thương tiếc vào người ngồi bên cạnh.

“!”

“Cái gì!”

Trước khi họ có thể thử bất cứ điều gì, Ellen đã bắt đầu cuộc tấn công của mình. Họ không biết điều này sẽ xảy ra, vì vậy có vẻ như các mạo hiểm giả đã rất ngạc nhiên.

Đặc biệt, Austin đã giật mình trước tình huống bất ngờ.

Điều đó đã làm cho nó rõ ràng.

Austin không đứng về phía họ.

Tôi đã kích hoạt [sức mạnh siêu nhiên] của mình để tăng cường sức mạnh cho cơ thể.

Loại cận chiến.

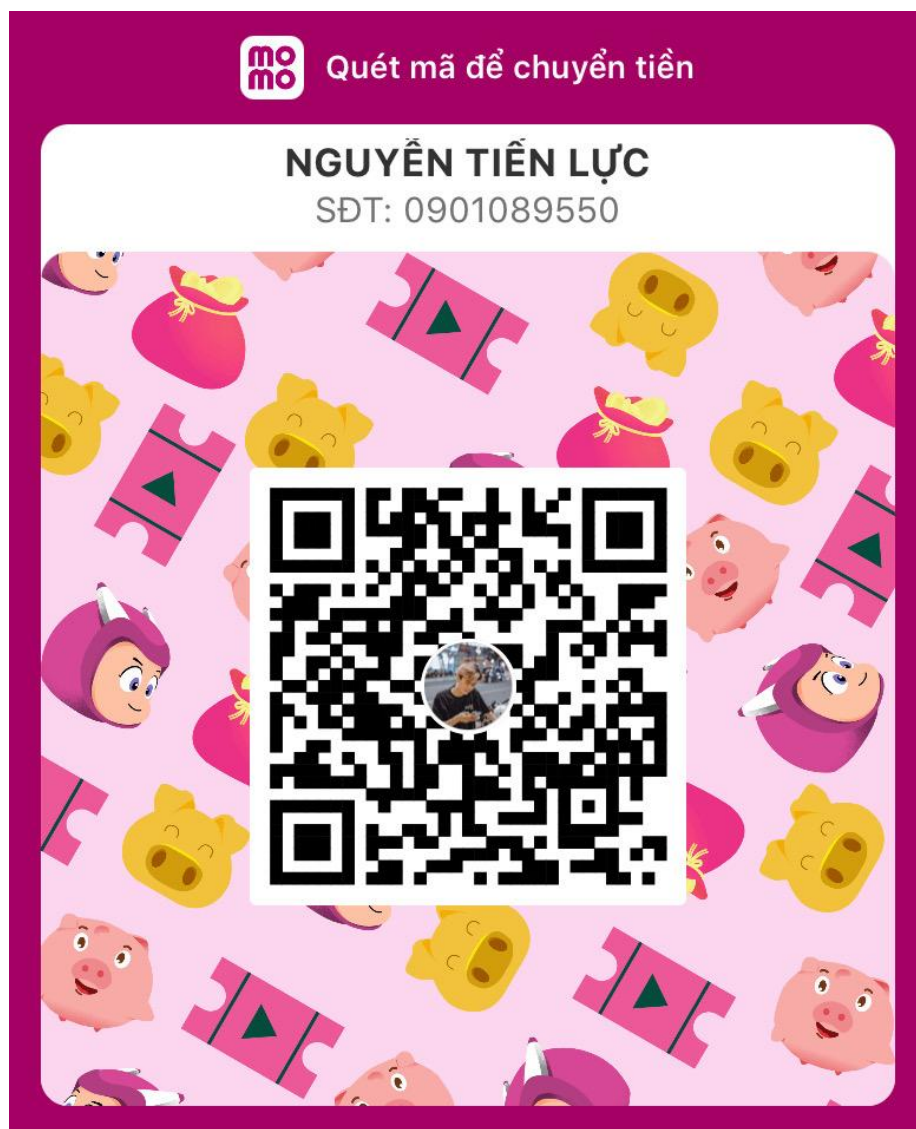
*Bang!

“Urg Urg!”

Tôi cũng đánh người bên cạnh bằng chuôi kiếm của mình.

Tôi không biết những người đó đang định làm gì.
Tuy nhiên, nếu chúng tôi hành động trước khi họ
có thể, sẽ không có gì xảy ra với chúng tôi.
Đó là Darklands.
Luật pháp không áp dụng cho nơi đó.
Ở đó, kẻ có sức mạnh mạnh hơn chính là công lý.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra
chương nhé.)*

Thanks For Reading